32ste Jaargang No. 5047 — DAGBLAD — Donderdag 27 Februari 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.
REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8, Willemstad. Adres: Conscientiesteeg 27
Uitgeefster en Administratie ... steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80 Willemstad N.W.I. Voor Aruba: ... Postbus 14 Oranjestad ... 38

Vielen doden in Brussel

Etna spuwt nog steeds

Soep voor 3 ½ millioen kinderen

OPROER IN BRUSSEL.

Meer dan vijftigduizend personen kwamen in botsing met de politie te Brussel tijdens onlusten die in verband stonden met de eis om een biezondere erkenning door de regering van de status der voormalige oorlogs en politieke gevangenen. Bereden politie en gendarmerie hielden in de demonstranten tegen toen zij de Rue Royale één van de voornaamste straten van rBussel bereikten. De gevechten braken onmiddellijk daarop uit, toen de demonstranten door het cordon trachtten te breken. De politie maakte gebruik van geweer en gummiestok teneinde de massa terug te slaan. Gedurende de eerste momenten van de strijd werden er geen schoten gelost. De demonstratie was al verscheidene uren aan de gang en verliep vrij kalm totdat de demonstrerende organisaties de zone rondom de regeringsgebouwen wilden gaan bezoeken, ... demonstraties verboden ... straten die naar de regeringsgebouwen leidden waren afgezet. De massa viel langs verscheidene wegen de zone binnen. De demonstraties waren op touw gezet om de regering te vragen een blijvende uitkering te geven aan hen die tijdens de oorlog gevangen genomen waren ... politieke redenen van hun vrijheid werden beroofd. Gedurende de oorlog was hen een zekere som gegarandeerd, welke som thans niet ten volle uitbetaald werd. De betogers droegen in hun optocht spandoeken waarop geschreven stond dat zij geld vroegen en dat zij verlangden dat hun speciale status erkend zou worden.

Latere spoed berichten uit Brussel meldden dat de politie met machinegeweren op de betogers geschoten heeft. Hieromtrent wordt nog vernomen: Nadat de politie de sabels had getrokken om de menigte terug te dringen, bleef men optrekken tegen de regeringsgebouwen en zag zich gedwongen om met scherp op de menigte te schieten. De getroffen personen raakten aan de voet. Ramen werden ingedrukt door de personen die er tegenaan gedrukt werden. Flessen vlogen door de lucht, naar de dubbele haag van politieagenten.

Men weet nog niet hoeveel personen gedood en verwond werden tijdens de onlusten. Er stond een menigte van meer dan twintigduizend mensen voor de Parlementsgebouwen. De meeste stenen vlogen over de hoofden der menigte heen. De Minister van Openbare Gezondheid, Dr. ... Marteaux, werd gewond, toen men hem, terwijl hij trachte het Parlementsgebouw te bereiken met stokken te lijf ging. (Latere berichten melden dat een andere persoon onderhanden genomen werd die erg veel op Marteaux leek).

De voorste gelederen van de massa vielen terug maar deze werden door de achterhoede naar voren gedrongen, zodat het midden van de groep geraakte tussen de voor- en achterhoede.

Eindelijk gelukte het de menigte het driedubbele cordon te doorbreken en de A.P. correspondent meldt dat het een onbeschrijfelijk gezicht was toen de wanordelijke massa, als een vloedgolf het grote plein voor het Parlementsgebouw overstroomde. Doch daar ontmoette zij nieuwe tegenstand. Politietroepen en soldaten stonden onbeweeglijk voor de gebouwen om bereid het vuur te openen op de menigte. Men vuurde een tweede en derde keer en toen deden de machinegeweren en gepantserde wagens hun geklelter horen. De Ministers waren op dat ogenblik in vergadering bijeen. Men onderbrak evenwel de vergadering geen ogenblik. De demonstranten kwamen zeer dicht bij het gebouw, maar bereikten het hek niet. Sirenes loeiden, ambulances reden aan. De spandoeken gingen omlaag. Een communiqué van het Departement van Binnenlandse Zaken sprak van „onregelmatigheden" in de straten, waarbij één dode zou zijn te betreuren. Ook de Brusselse radio trachtte het geval te minimaliseren.

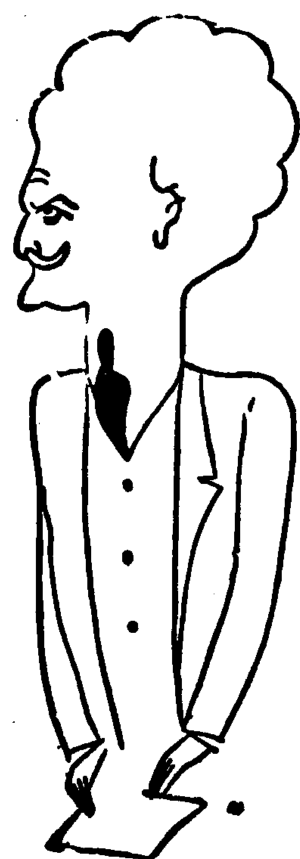
Toen de menigte uit elkaar was gegaan en de orde tamelijk hersteld was, konden de Parlementsleden en de Ministers de regeringsgebouwen verlaten. Premier Camille Huysmans zeide: „De gebeurtenissen van heden zijn wij volkomen begrijpelijk". Ik dank de gendarme en de politie en onderschrijf de bekendmaking van den Minister van Defensie, maar ik laat het aan het land over om te oordelen". Huysmans verklaarde dat de regering reeds zeven en een half milliard franc had uitbetaald aan de vroegere oorlogsgevangenen en politieke veroordeelden. In geen enkel land heeft men dit grote offers gebracht. De Voorzitter der Kamer, Frans van Cauwelaart werd luide toegejuicht toen hij de schending van de neutrale zone rondom de regeringsgebouwen en de pogingen van de massa om druk te oefenen op de regering en de kamers, veroordeelde. Hij zeide: „Het Parlement zal niet wijken voor de straat" (Brussel, (AP) 26.2).

DE ETNA BLIJFT VUUR SPUWEN.

Een stroom van gesmolten lava vloeit langzaam uit een nieuwe opening die zij in de Etna heeft geboord. Deze stroom is thans op ongeveer 2300 meter van het dorp Passo Pisci verwijderd, het eerste dorp op haar weg. Berichten uit Catania ontvangen door de te Rome verschijnend Giornale D'Italia meldden dat een grote stroom van gesmolten lava met een snelheid van ongeveer 70 meter per uur naderde. Op zekere hoogte had de hoofdstroom zich in drie kleinere stromen gesplitst (Rome, (AP) 26.2).

ETNA SPUWT NOG.

De berichten over de uitbarsting van de Etna zijn niet geheel duidelijk, doch men weet dat de lava stroom nu op twee mijl is genaderd tot Passo Pisciaro. Het front is drie honderd mijl en het heeft een snelheid van twee honderd voet per uur. (Rome, (AP) 27.2).

YASPAR — HUYSMANS — VAN DER VELDE

Belgische Bestuurders

het nieuws van vandaag

Er vielen doden in Brussel. Er had een optocht plaats, die heel ordelijk was.

Men vroeg om méér geld voor hen, die tijdens de oorlog gevangen hebben gezeten, terwille van hun strijd voor het vaderland of terwille van hun politieke opinie.

Het ging alles netjes, doch bij het parlement gekomen stonden daar drie rijen polities, waarschijnlijk heeft dit op de mensen gewerkt. Massapsychologie leert dat een mens in een massa heel anders doet dan alleen. Iemand zal alléén langs het lijntje naar een voetbalmatch kijkend niet zo uitgelaten dwaas doen, als wanneer hij met velen tezamen is, dat werkt op hem.

Men begon te duwen, de politie trok de sabel, dat werkte verkeerd, men bleef duwen, duwde terug, duwde de mensen gewoon door de ramen heen, totdat de politie begon te schieten, de doden vielen en werden vertreden.

Ellende van de oorlog. Iedere dag weer zien we het. Men meende recht te hebben op een bepaalde som als uitkering voor de diensten aan het vaderland bewezen tijdens de oorlog. De regering kon het schijnbaar niet uitbetalen en nu dit.

In Amerika schijnt er tegen het voorstel van Amerika om die eilanden in de Pacific te administreren misschien nog verzet te komen van de kant van Engeland en Australië. In Duitsland zegt men nog steeds, dat het niet waar is, daar er niet van de gruwelen zijn geschied in de kampen. Arme mensen. Nationalisme is toch een zeer gevaarlijke ziekte, zodat men zelfs het inzicht er bij gaat verliezen.

In Italië vertelt men, dat 94% van de soldaten die in de Russische kampen zaten niet terug zijn gekomen. Men noemt het verschrikkelijk. De behandeling moet toch wel ontzettend geweest zijn. Zou deze quaestie ook worden behandeld bij de verenigde landen in de eerstvolgende algemene vergadering?

Men spreekt van typhus. Men weet de oorzaak van die typhus dient natuurlijk te worden onderzocht.

De Etna spuwt nog steeds en de lava komt steeds dichterbij, alles verbrandend, die rook is zo geweldig, dat men niet goed kan vertellen, wat er precies gebeurd.

Men spreekt in Amerika over een nieuwe post voor Austin. Deze diplomaat heeft dus nog het vertrouwen, doch men heeft ook geen vrijspel, zoals nu en dan wel heel duidelijk blijkt, gelijk vandaag de quaestie over de eilanden in de Pacific nog niet duidelijk is, daar Australië nog instructies moet afwachten.

Hoover schijnt medelijden te hebben gekregen en vraagt om soep voor drie en een half millioen kinderen in Duitsland. Na de vorige oorlog zagen we in Nederland, de Duitse, Oostenrijkse en Hongaarse kinderen, nu is het natuurlijk veel erger. Zij hebben geen schuld, doch we kunnen ze niet helpen. De Paus heeft de kinderen van de scholen in Amerika gevraagd om te helpen. „Een nieuwe jeugd die elkaar dan beter zal begrijpen", zal Hij hopen, „groeie er op".

HOOVER GAF GOEDE RAAD.

Hoover raadde aan voor drie en een half millioen kinderen warme maaltijden te bereiden, er is niet genoeg om gezond te blijven voor de Duitse kinderen. (New York, (AP) 27.2).

NIEUWE POST VOOR AUSTIN.

Truman benoemde Warren Austin als afgevaardigde van de Verenigde Staten in de Commissie van de Verenigde Landen inzake ontwapening (Washington, (AP) 26.2).

NIEUWE U.S. AMBASSADEUR IN BRITANNIË.

Truman benoemde Lewis W. Douglas, ex-directeur bij het Departement van Financiën tot Ambassadeur van de Verenigde Staten in Groot Britannië.

De benoeming van Douglas moet nog door de Senaat bekrachtigd worden. Douglas wordt benoemd in opvolger van Max Gradner die onlangs plotseling te New York overleed toen hij op het punt stond om naar Engeland te vertrekken (Washington, (AP) 26.2).

TREFFEN BIJ MEDAN.

In de buurt van Medan op Sumatra had weer een treffen plaats, waarbij één Hollander en 15 Indonesiërs gedood werden meldt een zegsman van het Nederlandse leger te Batavia. De Indonesiërs bevonden zich op het terrein dat de Nederlanders bij het bestand is toegewezen. (Batavia, (AP) 27.2).

JAMAICA.

Men meldt uit Folkstone de dood van de oud secretaris voor Jamaica, de heer Sir Arthur Selbourne. Hij was daar in functie van de jaren 1925 tot 1935. (Folkstone, (AP) 27.2).

GUATEMALA — INVOERRECHTEN.

Cement kan tot 30 Juni 1947 vrij van invoerrechten en „special taxes" worden ingevoerd.

Hetzelfde geldt voor „mineral hardening substances".

In beide gevallen wordt ook vrijstelling van consulaire rechten en van de „Reconstruction Tax" verleend.

(E.V.)

LAKE SUCCESS.

Het schijnt wel zeker dat het voorstel van Amerika om de zorg voor de eilanden in de Pacific over te nemen de goedkeuring van de Verenigde landen zal krijgen.

In de zitting van drie uur begon het eerst over het conflict tussen Albanië en Engeland, doch de betrokkenen wachten nog instructies van hun resp. regeringen af. Men verwacht geen oppositie tegen het plan van Amerika dan van de kant van Australië en Engeland. Engeland zal wel eens wettelijke bezwaren kunnen maken, doch men denkt niet, dat Engeland het plan onmogelijk zal maken door gebruik te maken van het veto. Australië heeft zijn houding nog niet bepaald, de afgevaardigde wacht blijkbaar nog op instructies. Gromyko schijnt wel drie opmerkingen te hebben, doch ook al worden die drie opmerkingen niet aangenomy dan zal hij toch nog wel niet van zijn vetorecht gebruik maken. Aranha de Braziliaan is er mee eens hij noemt het een stap naar de vrede.

Ook sprak men met de Chinese afgevaardigde Chi. Aranha meende dat het voorstel zal aangenomen worden, hij antwoordde met een „ja" toen hem dit gevraagd werd, doch hij meent dat zowel Engeland als Australië bezwaren zullen maken. (Lake Sucess, (AP) 27.2).

HOE IS HET MOGELIJK?

Hans Fritsche in het kamp van Langwasher ondervraagd, vertelde dat verschillende van zijn kampbewoners, niet wilden geloven, dat er in de concentratiekampen gruwelen zijn gepleegd. Ze nemen niet aan, dat er vijf millioen Israelieten vermoord zijn, zij zien Goering nog steeds als een dappere held. Hij vertelde verder dat hij veracht wordt, omdat hij voor het gerechtshof gezegd heeft, dat hij inzag gedwaald te hebben. Men neemt het hem kwalijk, dat hij geen zelfmoord gepleegd heeft. (Munchen, (AP) 27.2).

ROME.

Van de Italianen, die in de Russische kmpen gevangen zaten zijn er 94% gestorven, wordt er uit Rome officieel meegedeeld door de minister van defensie Luigi Gasparroto. Van de mannen die in Rusland gevangen zaten zijn er slechts 12513 teruggekeerd.

Men stierf er vooral aan typhus. Deze bekendmaking werd „een verschrikkelijke beschuldiging" genomen. (Rome, (AP) 27. 2).

NEDERLAND

IJSVELD.

Een ijsveld van 8 kilometer lengte en 1 kilometer breedte drijft in de richting Zandvoort. (Aneta 26.2).

VOOR DE GEPENSIOENEERDEN.

Door de eerste kamer is de wet tot uitkering aan gepensioeneerden om in hun verhoogde kosten van levensonderhoud tegemoet te komen, plotseling aangenomen. (Aneta, 26.2).

6000 TELEGRAMMEN.

Een Aneta correspondent meldt dat het Prinselijk Paar over de 6000 felicitatie-telegrammen ontving ter gelegenheid van de geboorte van Prinses Marijke. (Aneta, 26.2).

Radio-boodschap van den Paus

Eerbiedwaardige Broeders in het bisschopsambt,

Geliefde zonen van de seculiere en reguliere geestelijkheid,

Dierbaarste zonen en dochters uit de lekenstand, ledematen allen van het Lichaam van Christus (1 Cor. 12, 27),

Is het te verwonderen, dat U met zulk een aanhankelijk en heilig enthousiasme gevolg hebt gegeven aan de uitnodiging van den ijverigen en nobelen Aartsbisschop van Boston, en uit de verst uiteenliggende delen van de drie Amerika's naar dit Nationale Congres ziit samengestroomd! Dat Lichaam, waarvan gij allen ledematen zijt, wordt bedreigd. Dat lichaam van Christus, netweuk Zijn Kerk is (Eph. 1,23), wordt niet alleen bedreigd door vijandelijke machten van buiten af, maar ook door de inwendige zwakte en verval. Uw aandacht is nu gevestigd op dit gevaar. Deze toenemende zwakte, dit levendodende proces, dat aan de gang is. — Wij spreken hier met bezorgdheid in Ons hart, zoals dit zich voltrekt in niet weinige gedeelten van de Kerk, is voornamelijk te wijten aan onwetendheid of, op zijn zachtst gezegd, aan de zeer oppervlakkige kennis van de waarheden, die ons geleerd zijn door den dierbaren Verlosser van ons allen.

Zeker, Wij beseffen ten volle de prachtige resultaten, welke over de gehele wereld behaald worden in de Katholieke Missies onder de ongelovigen: drie millioen, en meer nog, worden er op het ogenblik onderricht in het Geloof, terwijl er elk jaar ongeveer een half millioen in de Kerk worden opgenomen. En het onderricht van deze nieuw-bekeerden houdt niet op na het Doopsel; met de blakende ijver van hen, die een onvermoede schat ontdekt hebben, leggen zij zich met alle krachten er op toe, hun kennis van de eeuwige Waarheid te vermeerderen en te verdiepen; en de missionarissen, priesters, broeders en zusters geholpen door hun toegewijde leken-katechisten, blijven daarbij niet in gebreken. De belangstelling echter van Uw Congres gaat uit naar hen, die wonen in de landen, waar het ware Geloof reeds sinds vele geslachten bloeide, naar hen ook, die uit katholieke ouders geboren werden, en gedoopt volgens de gewoonte van onze Moeder de H. Kerk; zij zijn in onze gedachten, als Wij zeggen, dat de kracht van de Kerk en haar groei bedreigd worden door hun gemis aan inzicht van de Waarheid, die zij belijden.

Toen Jezus, op de vooravond van Zijn lijden, aan het einde gekomen was van het Laatste Avondmaal — nog slechts een paar okrte uren vóór Zijn verpletterende doodstrijd in de hof van Gethsemanie — sprak Hij, Zijn ogen ten hemel gericht en omringd door Zijn Apostelen, die tot in het diepst van hun hart aan Hem verknocht waren, ondanks de zwakte van het ogenblik: „Vader, het uur is gekomen; verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijken mag... om het eeuwig leven te schenken aan allen, die Gij Hem gegeven hebt. Dit nu is het eeuwig leven, dat zij U kennen Hem, Dien Gij gezonden hebt, nen, den enig waarachtigen God, Jezus Christus" (Jo. 17, 1-3).

Den enig waarachtigen God kennen, weten, dat Hij bestaat, weten, wie Hij is: dat is de eerste en absoluut noodzakelijke stap tot het eeuwig leven. Welnu, God is niet maar een woord, toegepast op het een of ander spookbeeld dat te voorschijn is getoverd uit de zwarte holen van het heidendom.

God is niet een abstract idee, door de geleerden met verlokkelijke termen overdekt, om in het gevlei te komen bij ijdele en op zichzelf geconcentreerde mannen en vrouwen; ook kan Hij niet gelijkgesteld worden met het tastbaarder instituut, dat de Staat heet, hetwelk zich soms vermeet te poseren als de oorsprong en het laatste doel van alle menselijke rechten en plichten en vrijheden. Vóór de aanvang van al deze dingen bestond de enig waarachtige God, Uw God, Hij staat uit boven alles, dat bestaat: en alles, dat bestaat, ontleent zijn bestaan aan Hem. „Voordat de bergen waren geboren: eer aarde en wereld werden gebaard, zijt Gij, o God, in de eeuwen der eeuwen!" (Ps. 89, 2). „In den beginne hebt Gij de aarde gegrond, en de hemelen zijn het werk Uwer handen. Zij zullen vergaan, maar Gij blijft; Als een kleed zullen zij allen verslijten. Gij verwisselt ze als een mantel, zij zullen verdwijnen; maar Gij blijft dezelfde, en Uw jaren nemen geen einde" (Ps. 101. 26-28).

Al haasten zich millioenen door de straten van de grote steden, geheel in beslag genomen door hun zaken, hun vermaak of hun verdriet, zonder ooit een enkele gedachte aan God, toch is daarom de enig waarachtige God niet minder werkelijk; Hij is het. Die hun bestaan voortdurend ondersteunt. Mogen de mensen al bijeenkomen, om de wetten van een volk op te maken, of ook met het lofwaardig doel, om hun medemensen omhoog te heffen uit hetmoeras van ellende en wanhoop, ontstaan uit de onrechtvaardigheid, terwijl zij met opzet de erkenning van den Oppersten Wetgever en Souverein van het heelal uitsluiten; toch is de enig waarachtige God er niet minder werkelijk om. En indien Hij aan Zijn schepsel, den mens, het geestelijk vermogen heeft gegeven, om te overleggen en vrij te handelen, zal Hij zeker van hem een nauwkeurige verantwoording vorderen van zijn gedachten en gedragingen. St. Paulus maakte dit aan de Romeinen duidelijk, toen hij schreef: „Allen toch zullen wij voor Gods rechterstoel moeten staan... Ieder van ons zal dus voor zichzelf rekenschap hebben te geven aan God." (Rom. 14, 11-12).

Is niet deze ontkenning en veronachtzaming van God, den Schepper en Oppersten Rechter van den mens, de bron van de steeds stijgende stroom van ellende, die de ernstig nadenkenden vandaag aan de dag met ontsteltenis vervult, en het pal van het menselijk leven met zovele verwoeste „huzen" bezaait? Indien de mensen, die in God geloven, om de echo van St. Paulus' woorden te laten weerklinken, indien de mensen die in God geloven, Hem nie, als God eren en Hem dank brengen, indien hun geloof in een verborgen kamer van hun privé-vertrekken besloten blijft, terwijl onbehoorlijkheid, boosheid, hebzucht en elke vorm van slechtheid het onbeperkte gebruik verleend wordt van de salon en de openbare plaatsen van ontspanning, is het dan te verwonderen, dat God hen om de aan de onreinheid overlevert, zo-

dat de vrouwen de natuurlijke omgang met de tegennatuurlijke hebben verwisseld, de mannen vervuld worden van afgunst, moordlust, twist, godvergeten zijn, onbeschaamd, ongehoorzaam aan hun ouders, harteloos, onbetrouwbaar en onmeedogend? (Rom. 1, 18-32). De mensen moet het bewunstzijn bijgebracht worden van het feit van Gods bestaan, van hun totale afhankelijkheid van Zijn macht, en liefde, en barmhartigheid, van hun zedelijke verplichting, om hun dagelijks leven in te richten overeenkomstig Zijn heiligste wil.

En is het zo moeilijk deze wil te leren kennen? Heeft God deze niet duidelijk gemaakt aan hen, die zoeken hem te kennen? In de eerste van de twee brieven, die de H. Paulus aan zijn gemeente in Corinthe gestuurd heeft, herinnert hij hen er aan, hoe hij, toen hij de eerste keer in hun midlen was, had beleden maar één onderwerp te kennen. Dat was Jezus Christus, en Die gekruisigd. Nu, St. Paulus was een bestudeerd en ontwikkeld man, goed belezen in de wet, iemand met een universitaire graad, zouden we nu zeggen; toch had hij als herder van de zielen slechts één doel, dat hem geheel in beslag nam, één verlangen, dat hem verteerde, zijn mensen te brengen naar Jezus Christus, gekruisigd. Want dit, wist hij, is het eeuwig leven, den enig waarachtigen God te kennen en Hem, Dien Hij heeft gezonden, Jezus Christus.

Jezus gekruisigd kennen is Gods oneindige liefde voor den mens kennen. „Hierdoor heeft Gods liefde zich aan ons geopenbaard, dat God Zijn enig-geboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat we door Hem zouden leven" (1 Jo. 4, 9). „En we hebben aanschouwd en getuigen dat de Vader den Zoon heeft gezonden als Verlosser der wereld" (1 Jo. 4, 14). „Als God ons zó heeft liefgehad, dan moeten ook wij elkander beminnen" (Ibid. 11).

Jezus gekruisigd kennen is Gods afschuw van de zonde kennen; de schuld, die daaruit voortvloeide, kon alleen uitgewist worden door het kostbaar bloed van Gods eniggeboren mensgeworden Zoon. Misschien is de grootste zonde op de wereld van vandaag, dat de mensen het gevoel voor de zonde beginnen te verliezen. Verstik dit, dood het— het kan niet geheel en al uit het hart van den mens worden gesneden —, laat niet toe, dat het opnieuw ontwaakt door een vluchtige blik op den Godmens, en wat weerhoudt nog de horden van Gods vijanden, om bezit te nemen van het egoïsme, de trots, de zinnelijkheid en onwettige ambities van den zondigen mens? In de Bergrede heeft de Verlosser het pad verlicht, dat leidt naar Vaders wil en het eeuwig leven; maar van het schavot op Golgotha af vloeit de volle en gestadige stroom van genaden, van kracht en moed, die alleen den mens in staat stellen, om dat pad met vaste en zekere stap te begaan.

Deze genaden komen tot Uw zielen door de Kerk. Want Christus' werk was met Zijn dood niet geheel voltooid. In zekere zin begon het pas. Hij heeft voltooid, ja geheel voltooid, het werk, dat Hem door Zijn Vader te doen werd gegeven met Zijn sterfelijk Lichaam. Maar Hij zou voortleven, opdat Zijn geliefde schepselen voordeel zouden hebben van de Verlossing, die Hij bewerkt had. En daarom zei Hij aan zijn leerlingen, dat Hij een Kerk zou stichten; de grondslag er van de basis van haar sterkte en eenheid zou één van hen zijn, Petrus. Onverwinbaar door de machten van het kwaad, onaangetast temidden van de ineenstortende, louter menselijke instellingen, terwijl zij altijd haar samenhang en haar eenheid ontleende aan hem, die in een ononderbroken continuë lijn de opvolger zou zijn van den eersten Stedehouder van Christus, werd zij bestemd altijd voort te duren, totdat tijd en minuten niet meer zijn, totdat het boek van de menselijke geschiedenis gesloten is. Hij gaf haar de goddelijke opdracht, om uit te gaan en alle mensen van alle naties te onderwijzen.

Zij zou de zuil en de grondslag zijn van de waarheid. Zij zou de heilige Moeder zijn, welke aan haar kinderen een leven van geloof en heiligheid meedeelt, het onderpand van het leven zonder einde. Zij zou Zijn geliefde bruid zijn, voor wie Hij Zich heeft overgeleverd, om haar te heiligen... opdat zij heilig zij en zonder enige smet (Eph. 5, 26 e.v.).

Dat is de kreet van het Hart van Christus tot het Nationaal Congres, als 't zijn drukke dagen van geestelijke en apostolische activiteit gaat beëindigen: dat de Kerk heilig en zonder smet zij. Zij kan dit niet zijn zonder dat haar leden de volheid leren begrijpen van de schoonheid van hun Geloof en van hun verplichtingen als de ledematen van Christus- Lichaam. Want, voorzeker, de verplichting hebben heilig en zonder smet te zijn in het aanschijn van God is iets moois, nietwaar? Het houdt in, een weerspiegeling te zijn, hoe onvolmaakt ook, van de allerzuiverste blanke heiligheid van God.

Onderricht derhalve is noodzakelijk, het is onontbeerlijk, niet alleen voor de kinderen van de Zondagscholen en de opgroeiende jeugd in de hogere klassen.

Het godsdienstonderricht moet een ereplaats hebben in het leerplan van de middelbare school en de universiteit. Millioenen, zoals U zeer goed weet, bezoeken nooit een middelbare school („college") of een universiteit; en toch uit hun aantal komen leiders voort van belangrijke sferen in Uw nationale leven. Moeten zij hun taak beginnen met slechts een geringe, uitermate oppervlakkige kennis van hun God, van hun Verlosser, Die hen liefheeft, van hun Moeder de H. Kerk? Wat een ontzaggelijke oogst ligt hier voor Uw ijverige arbeid! En hoe groot is de vertroosting, die Ons vaderlijk hart vervult, wanneer Wij horen van de steeds toenemende vorderingen, die U maakt, onder de stimulerende leiding en naar voorbeeld van Uw Bisschoppen, in het binnenhalen van die oogst! Het aantal priesters voor dit werk is ontoereikend; het aantal zusters, waaraan de Kerk in Amerika zo ontzaggelijk veel verschuldigd is, is onvoldoende. De leken moeten hier hun moedige medewerking verlenen; en op de eerste plaats moeten alle katholieke ouders het als hun heilige plicht beschouwen om zichzelf zover te bekwamen, dat zij tenminste de eerste en de kleine katechismus aan hun weetgrage kinderen kunnen uitleggen.

Dit jaar en deze maand herdenkt de Kerk de 30ste verjaardag van de dag, waarop die geweldige held Isaac Jogues en zijn leken-gezel John Lalande bij Auriesville, dat nu in de Staat New York ligt, de roem van het martelaarschap verwierven. U allen is de geschiedenis bekend van hun ijver, lijden en offers. Zij waren katechisten, die gekomen waren om de waarheden van Gods openbaring in de nieuwe wereld te onderwijzen. U bent de opvolgers in hun apostolaat. Zij hebben zich nu weliswaar gevoegd bij de in het wit geklede schaar van de martelaren voor de troon van het Lam, naar hun genegenheid voor het land, dat zij als het hunne aannemen en dat hun roem uitmaakt, is er des te sterker om. Vol vertrouwen doen wij derhalve een beroep op hun machtige voorspraak ten gunste van de „Confraternity" of Christian Doctrine", terwijl wij als een bewijs van Onze grote, vaderlijke belangstelling aan al haar leden, vooral aan allen, die deelgenomen hebben aan het Achtste Nationale Congres te Boston de Apostolische Zegen geven. (Verbum).

CURAÇAO

ONAFHANKELIJKHEIDSFEEST.

Ter gelegenheid van het onafhankelijkheidsfeest van het republiek Santo Domingo werd hedenmorgen in het pro-cathedrale kerk van Santa Anna een plechtige heilige mis opgedragen.

De Eerw. Pater Offermans droeg de H. Mis op geassisteerd door Pater van der Meer als diaken en als sub. Diaken Pater Mohlman.

Aanwezig waren o.a. Z. E. de Gouverneur met diens adjudant Kapitein van de Laarschot, de Dominicaanse Consul met secretaris, leden van de Staten van Curaçao als van het Corps Consulair en vele andere autoriteiten.

De Heer Mendez met zijn koor zong de H. Mis van Max Filke. Na de H. Mis werden de volksliederen van Santo Domingo en Nederland door het koor gezongen en na afloop werden er foto's gemaakt bij het standbeeld van wijlen Mgr. Niewindt, apostolisch Vicaris van Santo Domingo op het binnenplein van de kerk.

LID PARLEMENTAIRE COMMISSIE.

Het lid van de parlementaire commissie de heer Gerben Wagenaar, die op de laatste dag van het bezoek aan Curaçao in het hospitaal moest worden opgenomen, is gelukkig weer zover hersteld, dat hij gisteren het St. Elizabeth hospitaal kon verlaten.

THE GRACE LOG.

Het reclametijdschrift van de Grace-Line had deze maand een artikel over „Colorful Curaçao" van de hand van miss Betty Reef. Het artikel is versierd met een foto van de...... oude brug. Het blad weet te vertellen van sommige ziektes op Curaçao, die genoemd worden „de Democraat', „Mevr. Kasteel", „White Zombie" en „de Snip".

„Curaçao wordt genoemd een „A Caribbean isle, Dutch as dikes, is a „must" for tourist".

S.U.B.T.

Naar we vernemen gaf de vereniging S.U.B.T. een gedenkboek uit. We mochten het nog niet ontvangen. Wel kennen wij het vroegere gedenkboek van S.U.B.T., waarin de jeugd van S.U.B.T. heel aardig beschreven staat

BUSDIENST.

De K.L.M. opende een busdienst tussen Hato en het Brionplein.

PERSBERICHT.

Dinsdagmorgen, 25 Februari jl. ontving Zijne Excelentie de Gouverneur den Eerwaarden Heer J. Hendriks, Algemeen Overste van de Kruisvaarders van St. Jan.

CURAÇAOS LETTERKUNDIG LEVEN CONCENTREERT ZICH OM DE STOEP.

Een nieuw nummer van De Stoep, het letterkundige tijdschrift dat op Curaçao wordt uitgegeven, stel ons in de gelegenheid iets meer van dat blad te zeggen. Het eerste nummer verscheen op Curaçao in December 1940. De bedoeling was schrijvers buiten Nederland gelegenheid te geven werk te publiceren. Later, toen ook Jan Greshoff meewerkte, heeft het in dat opzicht een goede taak vervuld. Er zijn weinig Nederlandse schrijvers en dichters, die tijdens de bezetting buiten het land vertoefden, die niet op een of ander tijdstip iets in De Stoep hebben gepubliceerd. Ook verschenen er enkele „éénmansnummers", met aphorismen van Greshoff, een essay van Greshoff over Van Schendel, novellen van Adriaan van der Veen, een novelle van F. C. Terborgh. In Maart 1943 verscheen een dubbel nummer, dat een bloemlezing gaf een poëzie, die te die tijde zowel buiten als binnen Nederland werd geschreven. Zuid-Afrika kreeg in dat nummer een afzonderlijke afdeling. De redactie in Curaçao werd bij de samenstelling van dat nummer bijgestaan door Jan Greshoff te New York, mevrouw Marsman te Londen.

Wij zullen hier niet trachten de litteraire verdiensten van De Stoep te beoordelen. Het is vooral een zekere frisheid, die in het blad bekoort. De Stoep kwam telkenmale uit als er voldoende voor publicatie geschikte copie was en dan maakte het geen verschil of dat van een generatie a, b of c kwam, van blank of gekleurd, uit New York, uit Zuid-Afrika of uit Nederland gesmokkeld. Behalve een gelegenheid tot publiceren voor reeds bekende schrijvers, bracht De Stoep ook enkele nieuwe figuren, van wie wij noemen den dichter-zeeman J. Braamse en Wim van Nuland, het pseudoniem van een op Curaçao arbeidenden pater, die enkele uitstekende verhalen schreef.

Plaatselijke sfeer.

In alle nummers van De Stoep met verspreid werk treffen wij een plaatselijke sfeer. Hoewel bij de oprichting misschien niet het hoofddoel, is juist nu, na de oorlog, deze plaatselijke sfeer van groter belang geworden. In Critisch Bulletin werd aan twee Nederlandse overzeese dichters een afzonderlijk artikel gewijd, de Surinamer Marcel de Bruin en den Curaçaoënaar Pierre Lauffer. De Stoep stelt ons in de gelegenheid hun opkomst te volgen.

Vermoedelijk is dit laatste, plaatselijk gelegenheid geven tot publiceren, de reden dat De Stoep na een rustpoos (van December 1945 tot Augustus 1946) weer is verschenen. Het laatste nummer bevat o.a. verzen van een Curaçaosen dichter Tip Marugg. van de op Curaçao wonenden Nederlandsen dichter Luc. Tournier en een lyrische verhandeling „Eucharistica" van Michael Möhlmann.

Wat echter vooral de aandacht in dit De Stoep-nummer trekt zijn enkele vertalingen van Spaanse poëzie. Poëzie uit Latijns Amerika is in Nederland vrijwel onbekend. Misschien dat De Stoep ons nog eens de verrassing brengt dat zij een schakel gaat worden naar de poëzie van een werelddeel, dat de Chileense Nobelprijswinnares Gabriela Mistral voortbracht.

N.R.C.

ingezonden

buiten verantwoordelijkheid der Redactie

NOODKREET.

in de hoop dat hiermede iets rechtgezet zal worden dat reeds voor enige maanden scheef gaat, dan ken wij U voor de verleende plaatsruimte in Uw veelgelezen blad, geachte Redactie.

Wij zijn allen schutters die reeds lang hadden moeten afzwaaien. De reden van het nog niet afgezwaaid zijn is, dat wij een misstap hebben gemaakt gedurende onze diensttijd en naar de Krijgsraad zijn verwezen (onze gevallen zijn voor het merendeel van militaire aard). Allen hebben wij dit gedaan toen onze lichtingen nog onder dienst waren, m.a. w. van 1 tot 2 jaar terug.

Er zijn onder ons enigen die reeds voor 8 maanden en langer in voorarrest zitten en nog steeds niet voorgekomen zijn (en als het zo doorgaat in 1950 nog niet zijn behandeld.)

Commandanten verwisselen om de andere dag, officieren komen en gaan, maar wij zijn blijkbaar vergeten. Zijn er dan geen rechters en officieren (als leden der Krijgsraad) in voldoende aantal aanwezig die onze gevallen kunnen afwerken? Of zijn onze paperassen ergens op één der vele Militaire Bureau's zoekgeraakt?

De Gouverneur gaf bij de geboorte van H. K. H. Prinses Marijke aan de militairen gratie, dus ook dat hebben wij misgelopen. Wij hadden dat niet hoeven te verliezen, maar ja als men niet wil......!

Ook wij willen naar huis en met frisse moed de Maatschappij ingaan, doch op deze wijze verliezen wij dubbel tijd en krijgen werkelijk „a rotten deal" toebedeeld. Want wij verliezen: 1o. de tijd die wij nu nodeloos nadienen; 2o. onze straftijd. En als wij straks weer burger zijn zijn de beste jobs reeds ingenomen of helemaal geen werk meer. En wat voor hulp krijgen wij dan van ons Gouvernement, wij de z. g. „slechte jongens". Denkt U lat het een loletje is om ƒ 10.— per week te verdienen. En het hoeft niet, wij vragen geen gratie of medelijden, wij vragen alleen „Geeft ons onze straf en laat ons gaan."

Heren Statenleden, denkt U ook niet dat hier wat aan gedaan behoort te worden?

Overste van Dun, weet U van deze toestand af?

Langs de welbekende hiërarchieke weg bereiken wij U nooit, daarom nemen wij dit wanhopige doch democratische middel te baat om ons geval ter Uwer attentie te brengen.

Het is een noodkreet om hulp „Weet men dat wij nog bestaan of moeten wij hoe langer hoe dieper wegzinken."

Soldaten van Aruba

Ontvangen

.... NEDERLAND. ....

Rotterdam, 19 Febr. 1947.

Geachte Redactie,

Mag ik mij even aan u voorstellen?

Ondergetekende is Onderwijzer aan een R. K. Jongensschool te Rotterdam. De Heer J. J. Drumen is een collega aan dezelfde school. Door o.a. de bemiddeling van den heer L. Willeboordse, hebben wij als leiders met 40 kinderen uit onze grote muffe stad, 8 dagen vertoefd in een van de mooiste streken van ons land.

Door omstandigheden heb ik eerst nu van den Heer Willeboordse vernomen, welk werkzaam deel u gehad hebt in deze mooie actie.

Deze gehele vacantieweek is mogelijk geworden door de uitnemende financiële en materiële hulp van onze onbekende vrienden in Curaçao, U hebt het mede mogelijk gemaakt dat 40 bleekneusjes, die het gehele jaar niet onder de fabriekswalm uitkomen, een heerlijke week vacantie genoten hebben in een prachtige bosrijke streek van ons land. Voor uw onbaatzuchtige hulp kom ik u mede en vooral namens de kinderen hartelijk bedanken. U hebt uw mooie courant mede ingeschakeld om dit mooie doel te bereiken. Wij allen zijn u zeer dankbaar. Deze dankbaarheid is geen phrase maar levende werkelijkheid. Dit zal u nog duidelijker worden, wanneer u het volgende weet.

Alle kinderen van deze groep wonen in het Westen van Rotterdam, de z.g. Hovenwijk. Dit gedeelte van onze stad heeft zeer geleden onder de oorlogshandelingen.

Een groot gedeelte is verwoest. De diverse „uitgebombardeerde" gezinnen wonen bij elkaar, waarom vaak de kinderen het meest te lijden hebben. Ook onze school is half verwoest. Wij behelpen ons met het gedeelte, dat nog overeind staat. In de volks- en kindermond is dit „het Puin". Dit neemt niet weg dat onze liefde voor „het Puin" en voor de „Puinkinderen" groter is geworden. Deze kinderen, de kinderen der havenarbeiders, zijn ook de armsten.

De ouders kunnen eenvoudig geen geld missen om hun kinderen naar buiten te sturen. Zeker vele kinderen hebben familie op het platteland en kunnen daar hun vacantie doorbrengen.

Maar vele kinderen hebben deze gelegenheid niet en zijn gedwongen de gehele vacantie „thuis" te blijven. Dat betekent dat zij in de grote stad moeten blijven, op straat, met alle gevaren vandien. Zij moeten de gehele vacantie in de bekrompen ruimte, die „woning" heet verblijven en delen in de zorgen van elke dag.

Zij moeten de gehele vacantie „genieten" van de fabrieksrook, die practisch de gehele dag over dit stadsgedeelte hangt.

Reeds lang zochten wij naar een middel om deze kinderen eens een week vacantie te laten genieten in een mooie streek van ons land. Maar wij konden niet Er was geen geld. Ons land is straatarm. Ook de mensen, die zouden willen helpen kunnen niet omdat zij voor zware financiële lasten staan. De leiders wilden zich gaarne belangloos beschikbaar stellen. Maar dan nog was het onmogelijk iets te beginnen. Toen kwam als een verlossing het bericht uit Curaçao van den Heer L. Willeboordse, dat hij en enige vrienden zich ervoor gespannen hadden dit vacantieparadijs voor de kinderen mogelijk te maken. U hebt ongetwijfeld een jong hart en kunt u dus de geweldige vreugde voorstellen, die deze tijding bij onze kinderen en ons veroorzaakte.

Reeds wekenlang voor het uitstapje was er vreugde in de kinderharten en ook daarna. Tezamen werden allerlei plannen beraamd, liedjes geleerd en geoefend. Wij konden niet van de tenten gebruik maken omdat het materiaal te laat was aangekomen. Na vele onderhandelingen en voorbereidingen zijn wij begin Augustus '46 naar Dongen, in Noord-Brabant gegaan. We hebben geslapen en gegeten in een internaat van de E. E. Broeders v. O.L.V.

De jongens en ook wij hebben een week van uitbundig plezier gehad De gehele dag hebben wij in de bossen gespeeld.

Het voedsel, door de Broeders bereid, was uitmuntend; de slaapgelegenheid goed in orde.

De omgeving was prachtig en schilderachtig. Om u een klein idee te geven van deze week, alsmede van de omgeving, heb ik enige foto's in gesloten. Het zijn enige momentopnamen met aan de achterzijde een korte v erklaring. De kinderen hebben zich reusachtig geamuseerd. Het was een heerlijke week. Nu nog spreken zij er vaak over. Wij danken dit mede aan U.

Nu al komen de jongens vragen of wij ook dit jaar met hen naar „Dongen" gaan. Hoe gaarne wij dit zouden doen, want deze oorlogskinderen verdienen het, en hoe hard het ook is al die smekende kinder-gezichtjes te moeten teleurstellen, het gaat helaas niet. De Ouders der kinderen kunnen het geld onmogelijk missen. De vaders verdienen maar een betrekkelijk klein weekloon. Dit loon is zeer hard nodig om het gezin drijvende te houden.

Geld voor de vacantie kan er niet af.

Per deelnemer is er minsten ƒ 20.— vereist. Voor 8 dagen vacantie is dat nog niet veel maar dat komt omdat de E. Broeder alleen de zuivere onkosten in rekening brengen en er niets aan verdienen.

Wij, de leiders, betalen ons aandeel ad. ƒ 20.—.

Wanneer wij nu met 40 kinderen op vacantie gaan, is er nog een bedrag ad. ƒ 800.— nodig. Hoe wij daaraan moeten komen weten wij niet.

We zullen de jongens dus moeten teleurstellen tenzij... u en uw medewerkers een oplossing weten om ons aan dit bedrag te helpen.

De kinderen en wij zouden u zeer dankbaar zijn wanneer u ons aan wat geld zou kunnen helpen. Ook de consumptie-goederen zijn zeer welkom maar vooral geld hebben wij nodig.

Het zal u niet ontbreken aan allerlei bewijzen van dankbaarheid van onze jongens.

In Augustus 1946 waren wij niet bekend met de adressen van de medewerkers van den heer L. Willeboordse. Eerst een dezer dagen kreeg ik die. Ook wil mijn collega's en ik u gaarne v[illegible] dienst zijn met artikelen voor [illegible] courant, over de sociale toest[illegible] hier ter stede en te lande, w[illegible] van wij, vanwege ons ambt, [illegible] goed op de hoogte zijn. Tev[illegible] ben ik in het bezit van een [illegible] originele foto's van het g[illegible] bombardement van Rotterdam [illegible] Mei 1940.

Ook andere oorlogsfoto's [illegible] in mijn bezit. Wanneer ik u [illegible] deze foto's van dienst kan [illegible] dan wil ik ze gaarne beschikb[illegible] stellen.

Geachte Redactie, nogma[illegible] dank ik u namens allen voor [illegible] les wat u voor ons gedaan h[illegible]

Weest u overtuigd van de da[illegible] baarheid en ontvangt u de har[illegible] ijke groeten van: uw grote [illegible] kleine Hollandse vrienden:

C. A. A. v. d. Leeuw

Emigratie naar Curacao?

De honderden nieuwe gezichten in de kleine Curaçaose omgeving maken dat de ouderen hun kleine landje, het „doesji Corsow", bijna niet meer terugkennen. De eigenaren van deze gezichten vertellen hoe groot het verlangen in Europees Nederland om de vleugels uit te slaan en ginds emplooi te zoeken. Uit particuliere correspondentie blijkt dit ook. De Nederlandse kranten wijzen op het verschijnsel, en wij in de West, begrijpen dit maar al te goed. De oorlogs-jaren maakten van Europees Nederland een gevangenis en welk gevangenis hebben wij hier op deze kleine Westindische eilanden waar het rood-wit—blauw steeds bleef wapperen, pas leren begrijpen, toen de eerste nieuwelingen uit het moederland aankwamen. De trek naar buiten is te begrijpen en wordt merkwaardig genoeg beantwoord in de West, waar velen terug willen gaan. Vanzelfsprekend in de eerste plaats om verwanten te zien die het zo geteisterde moederland bezoeken. Maar bij velen leeft ook het besef terug te willen om te helpen wat er te helpen valt bij de herbouw van ons land. Eht dit zij met ere gezegd, niet alleen Europese Nederlanders, maar onder de ingeborenen van West-Indië vindt men hen evenzeer.

Velen zijn er reeds vertrokken.

Het gaat er nu evenwel om of men in Nederland wonend naar Curaçao kan emigreren dan wel, zonder handelsbetrekkingen kan aanknopen, omdat er zeer zeker ontwikkelingsmogelijkheden op Curaçao bestaan en men er altijd voor het heden nog in een „boom"-periode leeft, die het niet nodig maakt op een centje te letten. Dit laatste, en dat wordt in sommige brieven uit Nederland naar al te vaak misverstaan, wil niet zeggen, dat de straten hier met goud geplaveid zijn. De Curaçaose zakenman mag gemakkelijker omgaan met geld dan zijn Nederlandse collega, maar hij „zit" er niet mede. Hij heeft in zekere zin meer durf en dat maakt het zakenleven hier vlotter, maar daar niet minder kieskeurig dan in Nederland. Bovendien — en de kranten dienen daar wel aan te denken — is Curaçao een tropenland en moet er hier heel anders gewerkt worden, hetgeen de Europeesche niet altijd meevalt en de medische keuring niet aan ... is.

Spontane emigratie niet mogelijk.

Feitelijk kan men niet zomaar, „op de bonnefooi", naar de Nederlandse Antillen komen. Wie hier komt, is, op een hoge uitzondering na, uitgezonden. Grote werkgeefsters zijn de Bataafse in Den Haag, die uitzendt naar haar Westindische zusters de Curaçaose Petroleum Industrie Maatschappij; dan is daar de Maatschappij voor Havenwerken, het Gouvernement, het onderwijs, de Hollandse Bank Unie en andere bankiershuizen als de Maduro & Curiels Bank e. d., de Nederlandse dagbladen de Amigoe di Curaçao en de Beurs- en Nieuwsberichten, enz. Wij doen maar een losse greep, omdat een volledige opsomming een droog relaas zou worden. Al deze en andere ondernemingen nemen mensen in dienst in Nederland en laten ze dan overkomen. Sommige hebben eigen zaken in Nederlandse steden en behandelen sollicitaties via deze kantoren. Het gouvernement doet het via de Overzeese Gebiedsdelen. Anderen nemen vertrouwensmannen in de arm of maken gebruik van en dienst- of verlofreis van een der leidende figuren om persoonlijk sollicitanten te ontmoeten.

Is men aangenomen, dan tekent men een contract voor een aantal jaren (van 4 tot 6 meestal) en de overtocht wordt betaald.

Het is practisch uitgesloten zich op Curaçao zelf te presenteren en daar aangenomen te word en, afgezien nog van het onvoordelige feit, dat men zelf de reis zou moeten betalen en van de onmogelijkheid zich zonder emploi of middelen van bestaan in Curaçao te vestigen. Het ongeloofliike en vaak becritiseerde doet zich zelfs voor dat van elkeen die zich hier vestigt (dus binnen de grenzen van een en hetzelfde koninkrijkl) een waarborgsom van 380 gulden geëist wordt, welke som gebruikt wordt om den persoon in quaestie, mocht hij zonder middelen van bestaan geraken, terug te sturen naar Nederland. De grote zaken hebben met het gouvernement een regeling getroffen, dat voor haar employees deze som niet betaald wordt, doch dat zij door haar handtekening zich garant stellen om in voornoemd geval den betrokkene te repatriëren. Loopt alles goed af en verlaat men metterwoon het gebiedsdeel, dan krijgt men — zij het na een oneindige rompslomp van papieren — de waarborgsom natuurlijk terug. Curiositeitshalve zij vermeld, dat een en ander, ook voor Nederlanders, door de vreemdelingenpolitie wordt behandeld.

Ook de zogenaamde vrije beroepen, die wel erg lucratief zijn, vereisen voorafgaande vestigingsvergunning. Het vestigen van een winkel is door een wet, welke in het afgelopen jaar van kracht is geworden, voor niet-Curaçaoënaars vrijwel onmogelijk gemaakt.

Pogingen om bijvoorbeeld hier een vacantie door te brengen en intussen uit te kijken naar een betrekking, zijn niet aan te raden, omdat de meeste zaken er de voorkeur aan geven haar mensen uit Nederland te laten komen.

Klinkt dit zeker niet rooskleurig, werkgelegenheid is wel aanwezig. Men moet dus — en dit is de enige weg met redelijke kansen — trachten in contact te komen met een kruiwagen uit de omgeving in welke men werk zoekt (onderwijs, ambtenarij, bank, olie enz.). Men moet dan rekenen met de tropen, met hard werken, een klimaat dat door de passaatwind getemperd wordt, met behoorlijke betaling en arbeidsvoorwaarden (over het algemeen zijn deze goed), met een prettig, maar klein land dat weinig centra van vermaak of cultureel leven heeft. In het laatste kan men uiteraard door het kiezen van vrienden voorzien en vaak tot grote voldoening. Zo wordt er geschilderd (de natuur wekt daartoe op), gemusiceerd (een goed Philharmonisch Orkest geeft enkele malen 's jaars concerten van amateurs en vrijwel alle beroemdheden die op hun tournée van Noord- naar Zuid-Amerika trekken treden op Curaçao op), enzovoort.

Woongelegenheid is bij gebrek aan huizen momenteel zeer moeilijk te vinden. Men dient zulks van te voren te regelen teneinde niet in dure en slechte hotels terecht te komen.

De bevolking is overwegend katholiek en de geestelijke verzorging is in handen van Nederlandse Paters Dominicanen. Onder de Europese Nederlanders vindt men evenwel ook verschillende Protestantse inrichtingen, terwijl ook de nazaten van de kolonisten in de regel Protestants zijn. Zo heeft men een Gereformeerde kerk, een „Nederlands Hervormde Kerk" en nog een algemeen Protestantse kerk, waar ook de Anglicanen kerken. Kort geleden werd een Engelse Methodistenkerk op Pietermaai geopend. Aruba en Bonaire hebben elk Protestantse kerken en de Bovenwinden (waar het niet waarschijnlijk is dat vele Nederlanders geplaatst worden) Anglicaanse en Methodistenkerken. Curaçao heeft voorts twee synagogen. Ook vindt men er enkele kleinere groepen, zoals de Adventisten en andere.

Uw correspondent heeft voor het uitwerken van deze gegevens bij enkele grote werkgevers geïnformeerd naar mogelijke vacatures en moet tot zijn spijt zeggen, dat de meeste plaatsen na de oorlog inmiddels al bezet zijn. Eerlijkheidshalve zij dit, ter voorkoming van desillusie, erbij vermeld.

Wel afzetmogelijkheden.

Veel optimistischer is het beeld voor de aanknoping van handelsrelaties. Voor de oorlog werd hier bijna alles uit het moederland betrokken. Toen Curaçao in Mei 1940 alleen kwam te staan, richtte elkeen zich op Argentinië, de Verenigde Staten en dergelijke.

Op het eind van de oorlog lagen deze landen veel dichterbij dan het oude moederland. De handel had zich georiënteerd. Met succes, want in de regel waren de producten van de nieuwe leveranciers goed. De grote moeilijkheid was evenwel dat Curaçao met een enorm dollar tekort worstelt en dat al deze landen betaling in dollars vergen.

Het deed niettemin goed, toen men in Curaçao terstond na de bevrijding per telegram an luchtpost prompte aanbiedingen kreeg van vooroorlogse leveranciers in Nederland. Ze hadden hun Curaçaose afnemers niet vergeten. In de regel werden de oude banden weer aangeknoopt en constateerde men bij aankomst der goederen — langzaam, maar steeds beter—dat de qualiteit voortreffelijk was en de prijs lager dan die uit de dollarlanden. Een winkelier in damesondergoed liet mij zijden onderjurken zien, die van betere qualiteit waren dan de Noordamerikaanse welke hij er naast legde en die duurder waren. De verse druiven, die in het najaar met de Stuyvesant aankwamen, waren goedkoper en bijna tweemaal zo groot als we gewend waren. De sigaren, in luchtdichte tropische verpakking, bleken van dezelfde vermaarde qualiteit als van voor de oorlog (alleen zij tot fabrikanten van sigaren een opmerking geplaatst: zeer vaak treft men een kistje waarin de sigaren aan het mondeinde kapot zijn, dikwijls tot over een derde van de sigaarlengte. Naar eigen ondervinding zijn misschien een tiende van de sigaren beschadigd, wat zich bij de Amerikaanse verpakking — elke sigaar in cellophaan — niet voordoet. Daar nieman hier een sigarenkoker gebruikt maar men de sigaren los in de zak doet, zou de Amerikaanse cellofaanverpakking ook in dit opzicht aan te raden zijn).

Wij doen maar een greep. Over het algemeen is men zeker geneigd aan Nederlands fabricaat de voorkeur te geven, mits het in prijs en qualiteit de vergelijking met andere landen kan doorstaan.

Hoe aan relaties te komen?

Wie zijn vooroorlogse relaties heeft kunnen hervatten, is klaar. Curaçao leeft in een „boom"-tijd. De Curaçaoënaar zelf is niet spaarzaam, maar geeft zijn geld gaarne uit, een levenskunst, die zijn gebrek aan spaarzaamheid vergoedt. Geld moet rollen en het oppotten brengt zekere steriliteit mede, die het productieproces verslapt en de werkloosheid in de hand werkt. De Nederlanders hier zijn vanzelfsprekend meer spaarzaam, omdat men na volbracht contract met een spaarcentje huiswaarts wil gaan. Goede kopers zijn de passagiers van buitenlandse schepen. Amerikaanse toeristenschepen houden cruises door de Caraibische Zee en doen dan gaarne Curaçao aan, omdat de invoerrechten hier heel laag zijn (behalve op gedistileerd en tabak, die zeer hoog zijn, zodat de passagiers hier goedkoop van alles kunnen inslaan. Op dagen dat er een toeristenschip binnen is, wordt hier ongelooflijk verkocht.

Dit is aanlokkelijk voor wie relaties wil aanknopen. Men kan natuurlijk een reiziger sturen. Als men de kosten er uit kan halen, is dat vanzelfsprekend de beste weg en verschillende Amerikaanse firma's doen dit wel. Ook kan men met de detaillisten in contact zien te komen. Voor wie ook dit te moeilijk is, zij gewezen op de Kamer van Koophandel (Bredestraat, Punda, Curaçao) en de Vereniging voor de Handel (Mr. D. J. Cardozo, Kerkstraat, Curaçao), die adressen kunnen geven, hetzij van detaillisten dan wel van importeurs.

Animo bestaat er zeer zeker, want bij onderzoek bleek uw correspondent, dat na de bevrijding verschillende zaken hier telegrafisch om vertegenwoordiging hebben verzocht van bepaalde producten. Het gaat er dus alleen maar om, of Nederland deze producten al weer kan leveren en dit ligt buiten het gezichtsveld van uw correspondent in de West, die alleen getracht heeft geïnteresseerden een vingerwijzing te geven.

Het Kompas

OOSTENRIJKS PROBLEEM.

Wanneer in Maart van dit jaar de Russische hoofdstad de ministers van buitenl. zaken der vier grote mogendheden binnen haar muren zal zien, wordt behalve over Duitslands lot ook beslist over de toekomst van Oostenrijk. Dit land, welks rol in de achter ons liggende oorlog in hoge mate tragisch is geweest, dreigt veelal op de achtergrond te geraken, en na het incident van Zuid-Tirol (dat derde aan Italië werd toegewezen) heeft de wereldpolitiek zich ogenschijnlijk weinig met het land van de Donau en de Weense wals bemoeid.

Des ondanks biedt het Oostenrijkse vredesverdrag meer reden tot optimisme, dan dat van zijn

GENERAAL MAJOOR LOWELL W. ROOKS. President van de UNRRA.

Noordelijke buren. Immers in de laatste maanden is in dit land tussen Rusland en de Westelijke geallieerden een samenwerking op economisch en militair gebied ontstaan, die op zijn minst genomen veel belovend is. De Sovjet-autoriteiten hebben een herziening van het bezettings-systeem goedgekeurd, waardoor de kosten die tengevolge van de militaire maatregelen op Oostenrijk drukken, aanzienlijk zijn beperkt, terwijl voorts de voedseltransporten van de verschillende zones onderling vergaande faciliteiten hebben gekregen. Zo heeft de Russische zone vlees en aardappelen naar de Anglo-Amerik. sector gestuurd, een welkome aanvulling van de karige voedsel-voorraad van dit gebied, dat bijna geheel op de hulp van de Unrra was aangewezen en dus in April, wanneer dit instituut wordt ontbonden, voor grote moeilijkheden zal staan. Dan zal hulp dringend nodig zijn. Engeland heeft deze helpende hand reeds geboden en enkele weken geleden. Oostenrijk onvoorwaardelijk een crediet van 10 millioen pond Sterling toegestaan, in de roop, dat andere staten dit voorbeeld zullen volgen.

In dit opzicht kan de regering te Wenen dus wanneer eenmaal de vrede is getekend, de toekomst hoopvol onder ogen zien. Des te meer is dus ook te betreuren, dat er nog een gevaarlijke voetangel ligt. De grootste oorzaak van dit euvel ligt in het verdrag van Potsdam, dat aan de Sovjet-Unie aanzienlijke claims op een aantal gewezen Duitse fabrieken en industriële ondernemingen in Oost-Oostenrijk toekende, zulks als een soort herstelbetaling. Mochten de Russische autoriteiten nu in Moskou volledig aan deze rechten blijven vasthouden, dan staat de gehele toekomstige onafhankelijkheid weer op losse schroeven; de grootste rijkdom stroomt dan het land uit zonder enige baten voor Oostenrijk zelf en noch Engeland noch de Verenigde Staten zullen er veel voor voelen financieel een land te steunen, dat economisch met handen en voeten aan het Kremlin gebonden is.

Deze toestand is niet alleen de voornaamste zorg van de Oostenrijkse regering, doch ook voor diplomaten als Bevin, Byrnes en hun adviseurs.

Met de oplossing van dit probleem valt of staat het Oostenrijkse vredesverdrag en de toekomst van dit Middeleuropese land. Een nadeel is ontegenzeggelijk, dat in Moskou eerst de Duitse quaestie ter sprake komt. Hier vallen ongetwijfeld harde klappen en Rusland zou dan de Oostenrijkse claims wel eens als een zware troef in handen kunnen houden.

Binnenhof.

ONVERANTWOORDELIJK.

Het bestuur van het Haags residentie-orkest acht het zeer onverantwoordelijk voor de gezondheid om nog langer in concertzalen met een temperatuur beneden vriespunt te spelen. Op 16 Maart zal het orkest een concert geven te Brussel. (Aneta, 26.2).

DE EERSTE SCHOOL.

Te Amsterdam is de eerste school voor Antiquairs geopend. Het doel van deze school zal zijn, door grondige training de toekomstige antiquairs te behoeden tegen imitaties. (Aneta, 26.2).

NIEUW UNIFORM.

De uniformen van de gemeentelijke politie in Nederland zijn veranderd. Dit is gedaan om het Duits model te vervangen. De nieuwe pet is naar het model van de marine-pet met zilveren Nederlandse Leeuw. (Aneta, 26.2).

DE VILDKAT VASTGELOPEN.

Het Noors Tanksschip „Vildkat" is gisteren bij IJmuiden vastgelopen. Dit schip was op weg van Pernis naar Amsterdam. De eerste pogingen om het los te krijgen zijn mislukt. (Aneta. 26.2).

DAKOTA NEERGESTORT,

Een Nederlands Indisch Dakota transportvliegtuig dat op proefvlucht was, is nabij Brisbane in zee gestort. Zes leden van de bemanning zijn verongelukt. (Aneta, 26.2).

SPOEDIG NORMAAL.

Volgens den minister van het verkeer, Hendrik Vos, zal de voorziening van Banden, kolen en schoenen zeer spoedig normaal zijn. Er is een flinke vooruitgang gemaakt sinds de bevrijding. (Aneta, 25.2).

WELKE PIER?

In verband met ons berichtje over werk aan een pier vroeg ben ons welke pier er in dit bericht bedoeld is. Het is de Oostpier.

De werken worden uitgevoerd door Maatschappij Havenwerken, waar men verdere inlichtingen kan inwinnen.

Onderwijs

TEKORT VAN 3900 ONDERWIJZERS.

Tijdens de jaarvergadering van „Volksonderwijs" deelde de voorzitter, Mr. W. C. Wendelaar, mede, dat het leerlingenaantal van de openbare school tussen de jaren 1937 en 1945 is teruggelopen van 31.9 pCt. tot 27.9 pCt., terwijl de R.K. scholen en de Prot. Christelijke scholen een toeneming noteerden van resp. 2.6 x 1.25 pCt.

Bovendien zijn cijfers bekend gemaakt over de groeiende noodtoestand ten aanzien van het aantal leerkrachten. In April 1946 waren er 2668 te kort. In Januari van dit jaar was dit aantal vergroot tot 3900. Dat betekent een onderbezetting van 10 pCt. De salarisverbetering werd een stap in de goede richting genoemd om het tekort te elimineren. De regering heeft reeds een beslissing genomen om het voor personen, die vroeger hèt onderwijs hebben verlaten, aantrekkelijk te maken naar hun oorspronkelijke beroep terug te keren.

(Volkskr).

CATECHISMUS IN AMERIKA.

De toestand in Amerika.

Ongeveer 50% van de katholieke jeugd in Amerika heeft niet het voorrecht een Katholieke Lagere School te kunnen bezoeken. Voor de Middelbare School wordt het aantal geschat op 75%. Tot voor kort was de enige gelegenheid tot godsdienstonderricht aan deze groepen de Zondagsschool, gewoonlijk gegeven na de 9 of -0 uren Mis op Zondagmorgen.

Onlangs heeft overleg met de schoolautoriteiten er echter toe geleid, dat er in verschillende staten één uur per week, in de school zelf en in de gewone schooltijd, aan godsdienstonderricht kan worden besteed. Dit is het z.g. „Released Time Program", dat goede vruchten oplevert. De moeilijkheid was nl., dat de Zondagmorgen te lang werd voor de kinderen, ofwel dat het voor de Pastoor en Kapelaans niet mogelijk was voldoende tijd aan de Zondagsschool te geven. Pogingen om de Zondagmiddag voor dit doel te benutten hadden weinig succes wegens de meer en meer zich verspreidende gewoonte die middag gemeenschappelijk er op uit te trekken voor familie-picnics, bezoeken aan het strand of andere ontspanningsplaatsen, of enkel voor een bezoek aan grootmoeder. De auto-uitstapjes zijn ingeworteld en zullen het bijven.

(Verbum).

Op weg naar school.

Aanschouwelijk onderwijs.

NEDERLANDS STUDENTEN-SANATORIUM IN HET GOOI.

Opening in Februari.

Een gedachte die reeds vóór de oorlog in academische kringen bestond en welker verwezenlijking tijdens de bezettingstijd, vooral in het milieu van het studentenverzet, vastere vorm heeft gekregen, gaat nu werkelijkheid worden. Begin Februari a.s. zal het voorlopig hoofdgebouw van het Nederlands Studentensanatorium in gebruik worden genomen.

De plannen tot stichting van zulk een speciaal sanatorium zijn opgekomen uit de wens en als een noodzakelijkheid gevoelde behoefte den studenten, lijdende aan t.b.c. (en de cijfers van t.b.c. onder studenten zijn zowel in het buitenland, absoluut en relatief zeer hoog), gelegenheid geven om te kuren in een eigen universitaire sfeer, waar het cultureel niveau overeenkomt met de behoeften der patiënten. Zulks te meer, daar de ervaring in buitenlandse studentensanatoria heeft bewezen de gunstige invloed, dien de geestelijke activiteit, welke den studenten kan worden geboden in zulk een sanatorium (waar gelegenheid is voor voortzetting hunner studie) op het genezingsproces der patiënten heeft.

Dank zij belangrijke giften, welke prof. dr. G.C. Heringa op zijn reis naar West-Indië heeft gekregen van het Comité „Sanoc" (Steun aan Nederlandse oorlogsslachtoffers) in Curaçao en het Curaçaose Steuncomité, bedragen van ƒ 250.000 en ƒ 170.000 en particuliere bijdragen hier te lande, heeft de stichting de hand kunnen leggen op het landgoed „Dennenoord" te Laren (N.-H.), een villa met een uitgestrekt terrein van 5—6 H.A. (tegenover het sanatorium „Hoog Laren") Dit is een ideale plek voor het sanatorium, waarvoor de architect H. v. Tijen uit Aerdenhout de plannen heeft ontworpen en dat zal omvatten een hoofdgebouw voor de medische en huishoudelijke dienst, een aula bibliotheek logeer-kamertjes voor docenten, enz. en twee paviljoengebouwen (één voor mannelijke en een voor vrouwelijke patiënten), totaal een 125 tot 150 bedden.

Opzettelijk is gekozen het systeem van twee verdiepingenpaviljoens met balkon, met kleine kamertjes (1 á 2 bedden), waardoor een patiënt aan zijn kamertje een eigen sfeer kan geven, ook in verband met zijn godsdienstige overtuiging, wat in dit voor studenten van alle gezindten bestemde sanatorium noodzakelijk wordt geacht.

Voorlopig zal nu het bestaande villagebouw als hoofdgebouw worden ingericht, waar dan plaats zal zijn voor 15 patiënten.

Paviljoen.

Doch het ligt in de bedoeling om half Februari, gelijk met de ingebruikneming van het tijdelijk hoofgebouw, de eerste steen te leggen voor het eerste paviljoen, dat de naam „Curaçao" zal krijgen, met 60 bedden, wat dan mannenpaviljoen zal worden. Is dit gereed, dan kunnen de 15 bedden in het tijdelijk hoofdgebouw voor vrouwelijke patiënten worden bestemd, terwijl dan met de bouw van het tweede paviljoen kan worden begonnen. Ten slotte volgt dan de bouw van een nieuw hoofdgebouw.

Voor de inrichting van de bibliotheek, welke natuurlijk goed voorzien zal moeten zijn, is reeds een boeken-commissie werkzaam. En met gunstig resultaat, al zal nog veler medewerking noodzakelijk zijn.

De stichting heeft de volle mede-werking der autoriteiten en officiële instanties en zij heeft dr. Sickenga, directeur van het P. W. Jansen-ziekenhuis te Almen, bereid gevonden de leiding van het Ned. Studenten-sanatorium op zich te nemen.

De exploitatie van het sanatorium zal — zoals begrijpelijk — een tekort opleveren, doch de stichting, die reeds een belangrijk legaat ontving van een Engelse vliegenier van Nederlandse afkomst, die in de oorlog om het leven kwam, meent daarvoor een beroep te mogen doen op alle afgestudeerden, bijv. voor een kleine jaarlijkse bijdrage en op alle instanties en ondernemingen, die bij het hoger onderwijs betrokken zijn.

„Trouw".

ONDERWIJS OP CURAÇAO.

Er bestaat de laatste tijd meer publiek belangstelling voor ons onderwijs. Dit is zeer toe te juichen. Dit pers heeft meegeholpen en dat is goed.

Over het algemeen is men vol lof. Wij zelf hoorden de leden van de Parlementaire Commissie vol bewondering uitroepen: „We gingen over een asphaltweg naar het platteland en daar was, nota bene, een school goed geordend voor wel 800 kinderen". We hoorden hen ons onderwijs prijzen, men sprak vol lof over het fröbelonderwijs, men wees op het goede platen-materiaal en men vergeleek met de landen in de buurt. Men was in Cuba en in Santo Domingo vol bewondering over ons onderwijs, als men door de vertegenwoordigers van Curaçao daar op de sociale weken hoorde over het onderwijs op Curaçao. Niet dat er geen verlangen is naar beter, het zou niet goed zijn, het zou gevaarlijk zijn, als we stil stonden. Gelukkig is het, dat men ons onderwijs ook goed critisch gaat bekijken.

We zagen dat ook b.v. de heren Goudriaan en Dresden ons onderwijs onder de loupe namen. Een oppervlakkig beschouwer zou zich verwonderd af kunnen vragen", de heren komen toch voor de welvaart, waarom zien ze dan naar ons onderwijs, wat heeft dat er nu toch mee te maken?" doch dan vergeten die oppervlakkige onderzoekers en beschouwers, dat het toch zeer logisch is, daar een intellectueel goed ontwikkeld volk meer kans maakt, om zich de welvaart te verwerven dan een dom en niet ontwikkeld volk. Men moet natuurlijk soms echter bij die beschouwingen over ons onderwijs wel eens een noot plaatsen. Men beziet b.v. de resultaten van ons onderwijs soms van een té beperkte en daarom verkeerde kant. Neem nu b.v. een critiek op ons onderwijs, waarbij die critiek durft zeggen, dat ons onderwijs niet zo goed is, „omdat de jongens op de vakschool van de Isla niet zoveel wijsheid en kunde aan de dag leggen", om het maar heel geleerd en mooi te zeggen.

Dat is een eenzijdige beschouwing, een jongen met wat ontwikkeling tracht verder te komen, hij gaat naar de stad en dat is vrijwel gemakkelijk en probeert op de Mulo te komen en wil vooruit en zijn Ouders helpen hen daarbij, ze weten dat hun plicht is. Een jongen die wat kan wil vooruit en gaat daarom naar de ambachtschool omdat men gaat inzien, dat iemand met zulk een diploma, zulk een papiertje, hoger wordt aangeslagen en op de duur meer kans maakt bij de industrie. Terwijl jongens die dat niet kunnen en die niet zo ver vooruitkwamen ergens anders terecht komen. Als men nu deze laatste groep gaat testen op hun ontwikkelingspeil en dan durft te gaan zeggen dat is het peil wat bereikt wordt op Curaçao, dan is men onrechtvaardig. Het is het peil dat men veel moeite en veel tragisch hard werken der Zusters bereikt is bij dat soort jongens, bij die groepen. Men weet het toch niet alle hout is timmerhout. Deze beoordeling is fout, omdat deze beoordeling eenzijdig is en té beperkt van basis, om het geheel te kunnen beoordelen.

Foutief is ook de beoordeling van ons onderwijs door die personen, die b.v. de jongens testen in de tijd, dat ze opgeroepen werden voor de militaire dienst. Er zullen inderdaad heel wat knapen zijn, die in practisch handwerk terecht gekomen werkelijk geen boek meer open doen en zeker geen boek met die verschrikkelijk moeilijke Hollandse woorden, met dat „het" en dat „de".

Ze lezen misschien nog wat in de cine, doch dan is het beeld er direct bij om te laten zien of ze het snappen en snappen ze het niet dan genieten ze nog wel van het plaatje. Bovendien is dat practisch nooit Nederlands.

Voor hen is er geen streven meer naar Nederlands. Hun „canciones", die ze zingen bij de guitaar zijn niet in het Hollands te schrijven, noch ook is hun conversatie ooit in het Hollands. Ze grijpen hen die Nederlands spreken op het werk volgens eigen opinie, ruim voldoende. Als men dus zulk een knaap, na 8 jaar van de school te zijn gegaan weer eens een thema zou laten maken, ja wat zal daar nu van terecht komen. Niet veel. Indien men hem zou vragen, om de elf provinciën op te noemen met de hoofdsteden, dan komen ze niet ver! Doch dat moet men toch ook begrijpen, als een test die niet goed is. De practische noodzaak dwong hen niet. Ze kregen hun natje en hun droogje ook wel zonder de kennis van de school. Wanneer men zo de resultaten van het onderwijs zou gaan bezien, uitsluitend kijkend naar die groep, die in deze welvaart tijd misschien betrekkelijk groter is dan doet men toch verkeerd. Helemaal verkeerd zou men doen de resultaten van deze beschouwingen tegelijk te gebruiken als intelligentie test. Wat dit laatste betreft willen we nog opmerken, dat de moderne intelligentie-test bij de miliciëns in Nederland ook sterk becritiseerd werden. Men herinnerd zich de critiek daarop van Magister Doodkorte, die de vraag „Waarom wassen we ons met zeep? (te beantwoorden in drie minuten) fel hekelde.

Belangstelling is goed, doch men zich juist instellen wil men tot oordelen of nog erger tot veroordelen overgaan.

Sport Rubriek.

„Officiële Mededelingen" VAN De Curacaose Voetbalbond

Wedstrijd Programma
Rif Stadion
Internationale voetbalwedstrijden.

om 4.15 nm.

Zaterdag: 1 Maart 1947:	„Trinidad" vs. „Curaçao"
Zondag 2 Maart 1947:	„Trinidad" vs. „Curaçao"

Opstelling Curaçaos elftal:

E. Hato (JH)
J. Pietersz (Subt) P. Matrona (JH)
W. Korps (Vitesse) R. Mercera (Subt) G. Giribaldi (JC)
W. Heyliger (Subt M. Juliana (Vitesse) R. Bernabela (Subt)
G. Pardo (JH) G. Isebia (JC)

VOORLOPIG PROGRAMMA VAN DE COMPETITIE „A"-Klasse:

om 4.15 n.m,

Zondag, 9 Maart 1947:	Jong Holland 1 — Vitesse 1
Zaterdag, 15 Maart 1947:	Jong Curaçao 1 — Sithoc 1
Zondag, 16 Maart 1947:	Transvaal 1 — S.U.B.T. 1
Zaterdag, 22 Maart 1947:	Veendam 1 — C.S.C. 1
Zondag, 23 Maart 1947:	Vitesse 1 — Sithoc 1
Zaterdag, 29 Maart 1947:	Jong Holland 1 — Transvaal 1
Zondag, 30 Maart 1947:	Jong Curaçao 1 — Veendam 1

Reserves: E. Vos (JH), E. Pinedo (JC), L. Luciano (JC), E. Vlinder (Subt), F. de Lannoy (JH), M. Jansen (Subt), G. Felipa (CSC), J. Mathilda (Vitesse), P. Coffie (Vitesse).

Alle aangesloten verenigingen worden beleefd, doch dringend verzocht voor Maandag 3 Maart a.s. op de verstrekte formulieren opgave te doen van hun Gewone- buitengewone- en Junior leden. Verenigingen dienen bij deze opgave ook opgave te doen van de huidige samenstelling van hun bestuur. Bovendien dient aan den competitie-leider mededeling te worden gedaan met hoveel elftallen aan deze competitie zal worden deelgenomen.

De verenigingen worden beleefd verzocht hun contributies, voor 15 Maart a.s. te willen voldoen. De betaling kan plaats vinden door storting op rekening van de „Curacaose Voetbalbond" bij de Maduro & Curiels Bank" alhier.

HET BESTUUR.